

Andrea Cremer

De flirt

1

Voor oorlog kun je me altijd wakker maken, maar in dit gevecht
laaide mijn hartstocht hoger op dan goed voor me was.

Het gebrul van de beer weergalmde in mijn oren. Zijn hete adem deed een aanslag op mijn neusgaten, waardoor mijn bloeddorst nog toenam. Achter me hoorde ik de jongen schor naar lucht happen. Bij het wanhopige geluid begroef ik mijn nagels in de aarde. Ik gromde nogmaals naar het grote roofdier, daagde het uit zodat hij de kans zou wagen me te passeren.

Wat ben ik in godsnaam aan het doen?

Ik waagde een blik op de jongen en mijn hart ging als een razende tekeer. Met zijn rechterhand drukte hij tegen de gapende wond in zijn bovenbeen. Bloed gulpte tussen zijn vingers door, waardoor zijn spijkerbroek zo donker kleurde dat het leek alsof die met strepen zwarte verf was besmeurd. Zijn gescheurde shirt bedekte amper nog de rode rijtwonden die zijn borst ontsierden. Er ontsnapte een grom aan mijn keel.

Ik ging laag op mijn hurken zitten, spande mijn spieren, klaar om uit te halen. De grizzlybeer ging op zijn achterpoten staan. Ik gaf geen krimp.

Calla!

Bryns kreet schalde door mijn hoofd. Een kleine, bruine wolf schoot uit het bos en reet de blootliggende flank van de beer open. De grizzly draaide zich om en liet zich op vier poten vallen. Speeksel vloog van zijn bek terwijl hij naar de onzichtbare aanvaller zocht. Maar Bryn sprong voortdurend bliksemsnel om hem heen. Ze wist bij elke uithaal van de boomdikke voorpoten van de grizzly buiten zijn bereik te blijven en ze was steeds een fractie van een seconde sneller dan de beer. Ze greep haar kans en hapte spottend nog een keer toe. Toen de beer zijn rug naar me toe keerde, sprong ik naar voren en scheurde een hap uit zijn hiel. De beer draaide zich vliegensvlug met rollende ogen naar me om, hij kromp ineen van de pijn.

Bryn en ik liepen zachtjes om het reusachtige dier heen. Het berenbloed was warm in mijn bek. Mijn lichaam verstrakte. We draaiden steeds kleinere rondjes om hem heen. De beer volgde ons met zijn ogen. Ik kon zijn twijfel ruiken, zijn angst voelen toenemen. Ik stiet een korte, schorre blaf uit en liet mijn snijtanden blikkeren.

Ik stak mijn snuit in de lucht en hilde triomfantelijk. Ik hoorde kreunen en kwam weer met beide benen op de grond. De wandelaar staarde ons met opengesperde ogen aan. Ik bekeek hem nieuwsgierig. Ik had mijn meesters verraden, hun wetten overtreden. Allemaal voor hem.

Waarom?

Ik liet mijn kop zakken en snoof de lucht op. Het bloed van de wandelaar stroomde over zijn huid en op de grond, door de scherpe, koperachtige lucht kwam een bedwelmende mist in mijn bewustzijn op. Ik vocht tegen de verleiding ervan te proeven.

Calla? zei Bryn waarschuwend tegen me en ik wendde mijn blik van de aangevallen wandelaar af.

Maak dat je wegkomt. Ik ontblootte mijn tanden naar de kleinere wolf. Ze liet zich laag op de grond vallen en schoof op haar buik over de grond naar me toe. Toen tilde ze haar snoet op en likte de onderkant van mijn kaak.

Wat ga je doen? vroeg ze me met haar blauwe ogen.

Ze zag er doodsbenauwd uit. Ik vroeg me af of ze dacht dat ik de jongen zou doden, voor m'n plezier. Schuld en schaamte sijpelden door mijn aderen.

Bryn, je mag hier niet zijn. Ga. Nu meteen.

Ze jankte maar maakte zich stilletjes uit de voeten, glipte weg naar de dekking van de naaldbomen.

Ik sloop naar de wandelaar toe. Ik bewoog mijn oren snel heen en weer. Er zaten diepe wonden op de plek waar de grizzly zijn klauwen in zijn bovenbeen en borst had geslagen. De wonden bloedden nog steeds en ik wist dat het niet op zou houden. Ik gromde, gefrustreerd om het zo kwetsbare, menselijk lichaam.

De jongen was zo te zien net zo oud als ik: zeventien, misschien achttien. Lichtbruin haar, met hier en daar een blonde lok, hing om zijn gezicht. In de pieken op zijn voorhoofd en wangen zat opgedroogd zweet. Hij was pezig, sterk, iemand die zijn weg in de bergen wist te vinden. Dat was wel duidelijk, want dit deel van het gebied was alleen toegankelijk via een steil, moeilijk begaanbaar pad.

Hij wasemde een angst uit die mijn roofdierinstincten tartte, maar daaronder lag iets anders, een lentelucht van ontluikende bladeren en ontdooiende aarde. Een geur vol hoop. Mogelijkheden. Subtiel en verleidelijk.

Ik deed nog een stap naar hem toe. Ik wist wat ik wilde doen, maar dat zou een tweede, veel grotere overtreding zijn van de Wakerswetten. Hij wilde zich terugtrekken, maar kromp ineen van de pijn en viel op zijn ellebogen. Ik liet mijn blik over zijn gezicht glijden. Hij trok zijn gebeeldhouwde kaak en hoge jukbeenderen strak en ontspande ze weer. Zelfs kronkelend van de pijn was hij nog mooi, zijn spieren spanden en ontspanden zich, onthulden zijn kracht, vochten om zijn lichaam overeind te houden, hij vertolkte zijn marteling subliem. Een verterend verlangen kwam in me op om hem te helpen.

Ik kan niet toekijken terwijl hij sterft.

Voordat ik me realiseerde dat ik een beslissing had genomen, wisselde ik van gedaante. De jongen zette grote ogen op toen de witte wolf die hem had staan aanstaren niet langer een dier was,

maar een meisje met goudgele wolvenogen en platinablond haar. Ik liep naar hem toe en viel op m'n knieën. Zijn hele lijf trilde, ik wilde een hand naar hem uitsteken, maar aarzelde, verbaasd omdat ik mijn eigen ledematen voelde beven. Ik was nog nooit zo bang geweest.

Een raspand geluid haalde me uit mijn overpeinzingen.

'Wie ben je?' De jongen staarde me aan. Zijn ogen hadden de kleur van wintermos, een delicate tint die het midden hield tussen groen en grijs. Ik was er even van in de ban. Verdwaald in de vragen die door zijn pijn en starende blik heen drongen.

Ik bracht het zachte vlees aan de binnenkant van mijn onderarm naar mijn mond. Ik scherpte mijn hoektanden, beet hard en wachtte tot ik bloed op mijn tong proefde. Toen stak ik mijn arm naar hem uit.

'Drink. Het is het enige wat je kan redden.' Ik zei het zacht, maar resoluut.

Zijn ledematen gingen nog meer trillen. Hij schudde zijn hoofd.

'Je moet,' gromde ik, en ik liet hem mijn nog altijd vlijmscherpe hoektanden zien waarmee ik de wond in mijn arm had gemaakt. Ik hoopte dat hij bij het idee van mijn wolvengedaante zo doodsbang was dat hij toegaf. Maar er lag geen blik van afgrijzen op zijn gezicht. De ogen van de jongen straalden opperste verbazing uit. Ik keek hem met knipperende ogen aan en had moeite om stil te blijven staan. Bloed stroomde langs mijn arm, viel in helderrode druppels op de met bladeren bedekte aarde.

Hij deed zijn ogen dicht, vertrok zijn mond bij de volgende pijnscheut. Ik drukte mijn bloedende onderarm tegen zijn uiteengeweken lippen. Zijn aanraking was als elektriciteit, verschroide mijn huid, schoot door mijn bloed. Ik verbeet een snik, vol verwondering en angst door de vreemde sensaties die door mijn lijf golfdën.

Hij deinsde achteruit, maar ik sloeg mijn andere arm om hem heen en hield hem vast, terwijl mijn bloed zijn mond in druppelde. Door hem stevig vast te houden, hem dicht tegen me aan te voelen, ging mijn bloed sneller stromen.

Ik merkte dat hij zich wilde verzetten, maar hij had er geen kracht meer toe. Een glimlach speelde om mijn mondhoeken. Ook al reageerde mijn eigen lichaam totaal onverwacht, ik wist dat ik het in de hand had. Ik huiverde toen hij met zijn handen m'n arm beetgreep en me kneep. De bergwandelaar ging nu gemakkelijker ademen. Langzaam, regelmatig.

Door een pijnsteek diep vanbinnen trilden mijn vingers. Ik wilde over zijn huid strelen. Over de helende wonden strijken en de contouren van zijn spieren voelen.

Ik beet op mijn lip, vocht tegen de verleiding. Kom op, Cal, je weet wel beter. Dit is niet voor jou bestemd.

Ik maakte mijn arm uit de greep los. Een zacht gekreun van teleurstelling ontsnapte aan de keel van de jongen. Ik wist niet hoe ik mijn eigen gevoel van verlies de baas moest worden toen ik hem niet meer aanraakte. Zoek je kracht op, maak gebruik van de wolf. Dat is degene die je bent.

Met een waarschuwend grom schudde ik mijn hoofd en scheurde een stuk stof van zijn kapotte shirt om mijn eigen wond te verbinden. Met zijn moskleurige ogen volgde hij elke beweging die ik maakte. Ik krabbelde overeind, schrok toen hij dat ook deed en maar heel even wankelde. Met gefronste wenkbrauwen deed ik twee stappen achteruit. Hij keek toe hoe ik me terugtrok en bekeek daarna zijn gescheurde kleren. Voorzichtig plukte hij met zijn vingers aan de rafels van zijn shirt. Toen hij zijn ogen opsloeg en die van mij ontmoette, werd ik plotseling overvallen door een aanval van duizeligheid. Zijn lippen weken uiteen. Ik kon mijn blik er niet van afhouden. Vol, geïnteresseerd opgekruld en zonder een zweem van de angst die ik had verwacht. Te veel vragen flakkerden in zijn blik op.

Ik moet maken dat ik wegkom. 'Met jou komt het wel goed. Ga hier weg. Laat je hier nooit meer zien,' zei ik terwijl ik me omdraaide.

Er ging een schok door me heen toen de jongen me bij de schouder beetpakte. Hij keek verbaasd maar was totaal niet bang. Geen goed teken. Bij de aanraking van zijn vingers vlamde de hitte op

mijn huid op. Ik wachtte net even te lang, keek hem aan en sloeg zijn gelaatstrekken in mijn hoofd op alvorens zijn hand grommend van me af te slaan.

‘Wacht...’ zei hij en hij deed nog een stap naar me toe.

Stel dat ik zou toegeven en mijn leven heel even in de wacht kon zetten? Stel dat ik nog een beetje tijd zou weggapen en iets kon proeven van wat al zo lang verboden was geweest? Was dat nou zo verkeerd? Ik zou deze vreemdeling nooit meer zien. Wat voor kwaad school erin als ik hier nog wat langer bleef, als ik zou ontdekken of hij me zou willen aanraken, wat ik dolgraag wilde?

Aan zijn geur te ruiken zaten mijn gedachten er niet ver naast, zijn huid knisperde van de adrenaline en muskus, die weer het tegendeel van verlangen uitstraalden. Ik had deze ontmoeting al veel te lang laten duren, was al ver over de veilige grens heen gegaan. Met spijt in mijn hart balde ik mijn vuisten. Ik bekeek hem van top tot teen, schatte hem in, dacht terug aan het gevoel van zijn lippen op mijn huid. Hij glimlachte aarzelend.

Genoeg.

Ik raakte hem met een enkele klap op de kaak. Hij viel op de grond en verroerde zich niet meer. Ik boog me over de jongen heen, tilde hem op en slingerde zijn rugzak over mijn schouder. De geur van groen grasland en door dauw gekuste ledematen golfde over me heen, overspoelde me met die vreemde pijn die zich diep in mijn lichaam roerde, een fysieke herinnering aan mijn vluchtige aanraking van verraad. De schaduwen van de schemering strekten zich verder over de berg uit, maar toen het echt donker werd, was ik met hem aan de voet van de berg.

Een eenzame, aftandse pick-up stond geparkeerd naast de kabbelende stroom die de grens van de heilige plek markeerde. Zwarte borden met feloranje letters stonden langs de oever van de kreek:

VERBODEN TOEGANG. PRIVÉTERREIN.

De Ford Ranger zat niet op slot. Ik zwaaide het portier open, rukte het bijna los van het door roest aangevreten voertuig. Ik drapeerde het slappe lijf van de jongen op de bestuurdersstoel. Zijn hoofd viel naar voren en ik ving een glimp op van de grimmige

contouren van een tatoeage in zijn nek. Een donkere, bizarre tekening van een kruis.

Een indringer en meeloper. Goddank ontdek ik ook iets aan hem wat me níét aanstaat.

Ik gooide zijn rugzak op de passagiersstoel en sloeg het portier dicht. Het stalen frame van de truck kreunde. Nog altijd trillend van frustratie glipte ik opnieuw in wolvengedaante en schoot het bos weer in. Zijn geur bleef aan me kleven en deed mijn vastberadenheid wankelen. Ik snoof de lucht op en kromp ineen, een nieuwe geur benadrukte grimmig nog eens mijn verraad.

Ik weet dat je er bent. Mijn gedachte ging vergezeld van een grauw. *Alles goed met je?* Door Bryns klaaglijke vraag beet de angst alleen nog maar feller in mijn trillende spieren. Het volgende moment rende ze naast me.

Ik had gezegd dat je moest maken dat je wegkwam. Ik ontblootte mijn tanden maar kon niet ontkennen dat ik plotseling opgelucht was dat ze er was.

Ik zou je nooit in de steek laten. Bryn hield me gemakkelijk bij. *En je weet dat ik je nooit zal verraden.*

Ik versnelde mijn pas en schoot door de donker wordende schaduwen van het bos. Ik gaf het op om voor mijn angst weg te rennen, wisselde van gedaante en struikelde naar voren tot ik de stevige steun van een boomstam vond. De tegen mijn huid schurende bast kon de muskieten die van de zenuwen door mijn hoofd gierden niet uitbannen.

‘Waarom heb je hem gered?’ vroeg ze. ‘Mensen betekenen niets voor ons.’

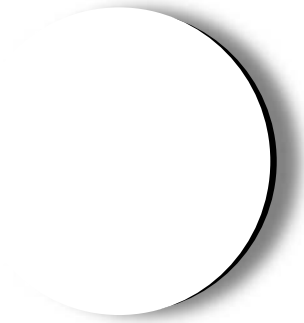
Ik hield mijn armen om de boom geslagen, maar draaide mijn wang opzij zodat ik Bryn kon aankijken. Het kleine, pezige meisje was niet langer in wolvengedaante en stond daar met haar handen in haar zij. Ze kniep haar ogen tot spleetjes terwijl ze op een antwoord wachtte.

Ik knipperde met mijn ogen, maar kon de brandende sensatie niet tegenhouden. Een paar hete, onwelkome tranen biggelden over mijn wangen.

Bryn zette grote ogen op. Ik hilde nooit. Niet waar iemand bij was.

Ik wendde mijn gezicht af, maar voelde dat ze me zwijgend aankeek, zonder oordeel. Ik moest Bryn een antwoord schuldig blijven. En mezelf ook.

2

Toen ik de voordeur van mijn huis opendeed, verstarde ik. Ik kon de bezoekers ruiken. Oud perkament, goede wijn: Lumine Nachtschades geur wasemde een aristocratische elegantie uit. Maar haar lijfwachten vulden het huis met een ondraaglijke stank, kokend pek en verschroeid haar.

‘Calla?’ zei Lumine honingzoet.

Ik kromp ineen en probeerde mijn gedachten te ordenen alvorens met mijn mond stijf dicht de keuken in te lopen. Ik wilde de schepsels proeven noch ruiken.

Lumine zat aan tafel tegenover de alfa van haar roedel, mijn vader. Ze zat daar roerloos, in een onmogelijk perfecte houding, haar chocoladekleurige haar zat gevangen in een wrong in haar nek. Ze droeg het voor haar zo typische, onberispelijke zwarte mantelpak en een gesteven witte blouse met hoge kraag. Ze werd door twee schimmen geflankeerd, die als schaduwen vlak boven haar tengere schouders opdoemden.

Ik zoog mijn wangen naar binnen zodat ik op de binnenkant kon bijten. Het was de enige manier om de lijfwachten mijn tanden niet te laten zien.

‘Ga zitten, liefje.’ Lumine gebaarde naar een stoel.

Ik trok de stoel naast die van mijn vader naar me toe en hurkte er eerder op dan dat ik ging zitten. Met die schimmen in de buurt kon ik me niet ontspannen.

Weet ze nu al dat ik de regels heb overtreden? Is ze hier soms om mijn doodvonnis te vellen?

‘Je hoeft nog maar ruim een maand te wachten, prachtige meid,’ mompelde ze. ‘Kijk je uit naar je verbintenis?’

Ik had niet in de gaten gehad dat ik mijn adem inhield en ademde uit.

‘Ja hoor,’ zei ik.

Lumine zette haar vingertoppen voor haar gezicht tegen elkaar.

‘Is dat het enige wat je te zeggen hebt over je veelbelovende toekomst?’

Mijn vader blafte een lach. ‘Calla is niet zo romantisch als haar moeder, meesteres.’

Hij zei het vol zelfvertrouwen, maar liet zijn blik op mij rusten. Ik streek met mijn tong langs mijn hoektanden, die in mijn mond aanscherpten.

‘Juist,’ zei ze terwijl ze me van top tot teen opnam.

Ik sloeg mijn armen over elkaar.

‘Stephen, je moet haar betere manieren leren. Ik verwacht van mijn alfavrouwen dat ze finesse uitstralen. Naomi was in die rol altijd uitermate gracieus.’

Ze bleef naar me kijken, dus ik kon mijn tanden niet ontbloten, wat ik wel graag wilde.

Finesse, m’n reet. Ik ben een krijger, geen kindbruidje.

‘Ik dacht dat je wel blij zou zijn met die partij, kindje,’ zei ze. ‘Je bent een prachtig alfavrouwetje. En bij de Akonieten heeft nog nooit zo’n alfa als Renier rondgelopen. Zelfs Emile geeft dat toe. De verbintenis pakt voor ons allemaal goed uit. Je zou dankbaar moeten zijn met zo’n man.’

Ik klemde mijn kaken op elkaar, maar ontmoette haar blik zonder met mijn ogen te knippen.

‘Ik heb respect voor Ren. Hij is een vriend. We zullen het prima met elkaar kunnen vinden.’